

Jmenuji se Robert Balog. Narodil jsem se v roce 1976 a vyrůstal na severu Čech. Mám dva starší bratry.

U nás v rodině se romsky nemluvílo. Otec se s matkou rozvedl brzy po mém narození a máma moc romsky neuměla. Moji rodiče pochází ze Slovenska z okolí Prešova. Rodiče pracovali v JZD. Postupem času se máma naučila v pracovním kolektivu romštině, ale na nás přesto nemluvila. Bála se, že bychom se ve škole špatně učili a pletly by se nám jazyky. V naší vesničce na polských hranicích nás moc Romů nebylo. A do základní školy nás chodilo velmi málo. Kromě mě a mých bratrů jen asi další dvě romské děti. Neučil jsem se špatně. Měl jsem převážně dvojky. V osmi letech jsem začal chodit do knihovny a to mi zůstalo dodnes, knihy mě provázejí celý život.

Spolužáky jsem znal od školky a tak nějaké větší problémy v soužití nebyly. To vše se brzy změnilo. V deseti letech jsme se přestěhovali k babičce do Králova Dvora. Bylo to docela těžké, v cizím prostředí, navíc jsme začali s bratry poznávat a pociťovat, jak těžké je být v ČR Romem. Začal jsem chodit do páté třídy, v této třídě jsem byl sám, jediný Rom. Změna to byla obrovská, protože ve třídě bylo 42 dětí, což byl počet dětí v celé škole u nás na vesnici. Nebylo to jednoduché pro kluka stydlivější povahy jako jsem byl já. Narážky na Cikány a výpady proti mně byly dost časté. Ale myslím si, že dnes to děti ve stejné situaci mají ještě horší. Zvlášť když všelijaké průzkumy ukazují vysoké procento lidí, které nechtějí Romy za sousedy, kolegy a už vůbec ne za známé.

Ale i přesto jsem si našel kamarády, se kterými jsem prošel základkou a nastoupil do učňovského oboru Opravář a seřizovač. Nebyl to obor, který jsem chtěl studovat. V tu chvíli jsem třídní učitelku nenáviděl. Několikrát jsem jí říkal, čím bych chtěl být, kam bych se chtěl hlásit, ale bohužel, nepatřil jsem k jejím oblíbeným, tak jsem musel na učňák. Nebavilo mě to, mám pocit, že jsem se toho, co se týče praxe, moc nenaučil. Tenkrát jsem se chtěl dostat na kuchaře - číšníka s maturitou. Moji bratři se také vyučili. Nejstarší je vyučený malířem a lakýrníkem a ten druhý je vyučen zedníkem. Nicméně školu jsem dodělal a v sedmnácti letech nastoupil v oboru jako svářeč.

V 19 letech jsem šel na rok na vojnu. Byla to škola života. Shodou okolností na vojnu odjížděl i můj prostřední bratr, jeli jsme každý jiným směrem. Po vojně jsem se vrátil zpět k práci. V té době jsme hodně poznávali, jak velice těžké je zařadit se do společnosti, když nás nepouštěli do zábavních podniků, ať už v partě, nebo i jako jednotlivce. Jako mladí kluci jsme měli i potřebu změnit naše stávající zaměstnání a to byl velký problém. Po telefonické dohodě jsme si třeba domluvili schůzku, ale na vrátnici nás otočili, že o ničem neví. Hrozné, ponižující, deprimující.

Podařilo se mi najít si práci v Berouně v lakovně. Našel jsem si přítelkyni, která v té době studovala vysokou školu. Napadlo mě dodělat si maturitu. A tak jsem začal studovat dálkově na Sociálně-Právní škole v Kolíně. Odmaturoval jsem. Romštinu jsem se nakonec naučil díky mé ženě, která pochází z rodiny, kde se romština udržela a stále se s ní hovoří obzvláště mezi staršími. Několikrát jsem byl v situaci, kdy se všichni bavili a já nerozuměl ani slovo. Hodili mě do vody a já musel začít plavat.

Přestěhoval jsem se do Berouna. Během let se firma rozštěpila a já nyní pracuji pro firmu Metokote. Posledních deset let jsem na pozici Vedoucího směny. Ale pokud bych si mohl vybrat, pracoval bych nejspíše v jiném odvětví. Mám rád historii a politické mezinárodní vztahy. Největším koníčkem jsou od dětství knihy, hlavně dobrodružné knihy od Karla Maye.